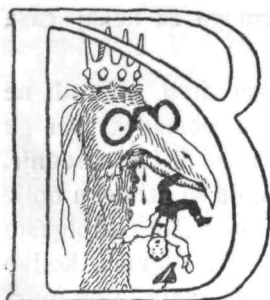

FRAN KOŠIR:

Zgodbica o Komarjevem Jurju.

ilo je na Veliki teden, če v torek ali v sredo popoldan, ne vem, ko je oprtal Komarjev Jurij svoj košek ter krevsal v bližnji trg nakupovat si potrebnih reči za bližajoče se praznike. Poleg mnogih drugih reči si je kupil na trgovčevo prigovarjanje tudi tri slanike: enega za Veliki četrtek, enega za Veliki petek in enega za Veliko soboto.

Slanike in vso drugo drobnarijo spravi v koš ter jo mahne počasi proti svoji ubožni bajtici. Doma zdevlje vse na od črvov precej že razjedeno hrastovo mizico, vzame v roke slanike in jih ogleduje gorpadol. Ker pa ni vedel, pri katerem koncu se taka stvar začne jesti, a vprašati trgovca je pozabil, zato zdevlje z mize zopet vse v koš, in hajdi zopet nazaj v trg vprašat trgovca, kako naj je slanike.

Trgovec se malce namuzne in pravi: „E, kako bi jedli slanike, pravite, da ne veste? Proti luči jih je treba obrniti poprej, pa so dobri.“

„Dobro,“ si misli Komarjev Jurij in cokljari zopet proti domu. Spotoma ga dohiti noč. Oglašati pa se je tudi jela želodčeva sitnoba. Postavi torej koš na tla, vzame iz njega slanika ter ga obrne proti mesecu. A nesreča je hotela, da se mu je slanik izmuznil iz roke in padel naravnost v mlako. Komarjev Jurij pohiti hitro z roko za njim ter privleče za krake žabo iz luže. Žaba je brcala sempatja, in naš Jurij, misleč, da mu hoče slanik zopet uteči, se jame ustiti, rekoč:

„Šmentana žival, groš sem dal zate, ne boš mi ušla več, ne,“ ter začne jesti žabo kos za kosom.

Zvezdica.

Zvezdica ljuba, zlata ti,
lučka tvoja lepo gori,
ah, gori tako lepo,
da nihče ne zna tako!

Sveti mi, zvezdica, góri naprej
in na moje stopinje glej,
če bi hotela me vzeti noč,
naj jo tvoja prežene moč!

E. Gangl.

